

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

contacts

LA DRUM PE BICICLEȚĂ

În tandem cu Iisus

Un alt fel de siguranță

Boala care m-a salvat

O semnificație mai profundă

Cum să înțelegi
pierderea

NOTA EDITORULUI AJUTOR ÎN MOMENTELE DIFICILE

Unul dintre aspectele cele mai dificile ale vieții creștine este faptul că a fi ucenic al lui Iisus nu te face automat imun la încercările și necazurile vieții. Noi știm că Dumnezeu este dragoste,¹ însă și cei care au credință în El suferă de boli, de răni, de

dificultăți financiare, de îngrijorare, de frică și de moarte ca oricare alt om. Iisus nu a ascuns adevărul, însă a oferit speranța atunci când a spus: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”.²

Chiar dacă Dumnezeu nu ne rezolvă întotdeauna problemele și nu ne alungă frustrările, situația noastră contează pentru El. El ne cunoaște atât de bine că știe și câte fire de păr avem pe cap!³ El înțelege prin ce trecem chiar și când noi nu o putem pune în cuvinte⁴ și îi este milă de noi când suferim.⁵ Dumnezeu nu ne ia necazurile însă putem găsi în continuare tărie și speranță știind că El este cu noi și ne va ajuta. „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”.⁶

Este, bineînțeles, minunat să știm că Dumnezeu este de partea noastră și că lucrează ca să aducă ceva bun din orice ni se întâmplă, dar atunci când lucrurile nu merg bine oamenii își doresc și sprijinul și ajutorul altor oameni. Există multă tristețe și suferință în jurul nostru și nu vom putea rezolva toate problemele de care ne izbim; cu toate acestea fiecare dintre noi putem face ceva ca să îmbunătățim situația altcuiva și să-i ușurăm povara. După cum scria Sfânta Tereza de Ávila (1515–1582): „Hristos nu are alt trup decât pe al tău, nu are alte mâini și alte picioare pe acest pământ decât pe ale tale”.

Samuel Keating
Editor executiv

1. Vezi 1 Ioan 4:8.
2. Ioan 16:33
3. Vezi Luca 12:7.
4. Vezi Romani 8:26.
5. Vezi Psalmul 147:3.
6. Iacov 1:12

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS
att: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

activated@activated.org

Web:

www.activated.org

Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

www.auroraproduction.com

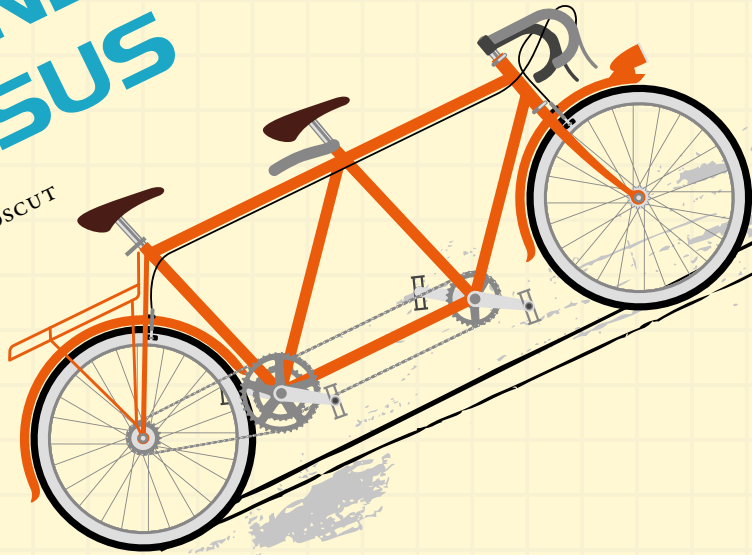
© 2014 Aurora Production AG.
Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-163-X

ÎN TANDEM CU IISUS

AUTOR NECUNOSCUT

DE CÂND L-AM ÎNTÂLNIT PE IISUS viața mea a devenit precum o călătorie pe bicicletă; o bicicletă din aceea de două persoane, în care eu eram în față și ghidam, iar Iisus era în spate și mă ajuta la pedalat.

La un moment dat, nu-mi amin-tesc exact când, Iisus a sugerat să schimbăm locurile. De atunci viața nu a mai fost la fel. Iisus a făcut călătoria mai interesantă!

Când aveam eu controlul, știam drumul. Era un drum sigur și previzibil, dar cam plictisitor – mergeam mereu pe calea cea mai scurtă. Dar când s-a urcat Iisus la ghidon, El știa „scurtături lungi” minunate în sus, prin munți, iar apoi coborâri la viteze amețitoare. Tot ce puteam face eu era să mă țin bine!

Nu vroiam să-I pun sub semnul întrebării hotărârile, însă o dată nu m-am putut abține. „Nu crezi c-ar

trebui să încetăm puțin? Sunt speriat”. El s-a întors către mine, mi-a zâmbit și mi-a atins mâna spunând: „Este în regulă. Pedalează”.

Uneori mă temeam, deveneam îngrijorat și Îl întrebam: „Unde mă duci?”

„Este o surpriză” îmi spunea El râzând. Încet, încet am învățat să am încredere în El. Am uitat de viața mea plictisitoare și am acceptat aventura.

El m-a dus să întâlnesc oameni ce aveau calități care mie îmi lipseau – darul iubirii, al vindecării, al acceptării, al bucuriei. Ei mi-au dăruit și mie daruri pe care să le iau cu mine în călătoria mea – călătoria *noastră*, a mea și a Domnului – apoi ne-am continuat drumul. El obișnuia să-mi spună: „Dăruiește mai departe din ce ai primit”. Deci așa făceam. Însă atunci s-a întâmplat ceva ciudat. Cu cât dăruiam mai mult, cu atât mai mult aveam

pentru mine și aveam suficient ca să dăruiesc și altor oameni pe care îi întâlneam în calea noastră. Iar povara noastră era în continuare ușoară.

La început nu am avut încredere în Iisus să-L las să-mi controleze viața. Am crezut că El o va distruge. Însă El știe care sunt posibilitățile și limitele bicicletei și tot felul de șmecherii. El știe cum să vireze brusc în viteză, cum să facă bicicleta să sară peste pietre, sau chiar să zboare când drumul dispărea de sub noi.

Acum învăț să nu mă îngrijorez sau să vreau să preiau din nou controlul, în schimb să încerc să mă relaxez și să mă bucur de priveliște, de briza rece pe față și de minunata companie a însoțitorului meu.

Sunt în continuare momente când obosesc deoarece călătoria este lungă și dificilă, însă Iisus îmi zâmbește și îmi spune: „Pedalează”. ■

CUM ÎNDURĂM DIFICULTATEA

DE MARIA FONTAINE, ADAPTAT

ÎN CALITATE de creștini noi nu suntem scutiți de dificultățile vieții, deși unii ar crede că ar trebui să fim. Dacă trăim cu ideea că credința noastră ar trebui să ne ferească de probleme, de greutăți și de suferință, atunci când lucrurile nu merg bine poate duce la ceva de genul – complexul martiriului, până când începem să ne întrebăm *Oare mie îmi este dat ce e mai greu?*

Dacă te simți așa ți-ar prinde

-
1. 2 Timotei 2:3
 2. Iacov 1:12
 3. Evrei 10:36
 4. Romani 5:3-4

bine să te uiți în jur la alți oameni, atât credincioși cât și necredincioși, să vezi ce au și ei de îndurat. S-ar putea să descoperi că unii o duc mai bine ca tine din punct de vedere fizic, însă există și mulți care o duc mai rău din anumite puncte de vedere foarte importante, cum ar fi să le lipsească lucruri absolut necesare traiului.

Deși creștinii fac față la aceleași greutăți fizice ca și alții și au la rândul lor multe probleme, cel puțin noi putem, în mare parte, să înțelegem din Cuvântul lui Dumnezeu că există un motiv bine întemeiat pentru aceste dificultăți, un scop divin care lucrează prin

ele. Chiar și atunci când nu vedem nici un bine care să rezulte imediat din necazurile noastre, ele pot să ne învețe și să ne întărească. Chiar și numai acest lucru poate face ca dificultățile să fie mai ușor de suportat.

Unii oameni se chinuiesc ani la rând cu vreo boală, sau cu un șef dificil, sau cu slujba pe care o urăsc. Alții, atât creștini cât și necreștini, sunt ridiculizați sau respinși de alții, sau chiar persecutați în mod direct pentru ceea ce susțin. Noi, creștinii, înțelegem de obicei cum ne ajută greutățile noastre, însă necreștinii nu au alinarea unui Mântuitor care să-i poată ajuta să înțeleagă de ce suferă. Poate că avem și noi multe dificultăți, însă viețile noastre par probabil mai ușoare pentru mulți dintre cei care fac față vieții fără sentimentul de siguranță și de scop pe care noi îl avem prin credință.

Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda. – 1 Corinteni 10:13

Noi învățăm și progresăm prin necazuri. Eforturile noastre ne învață cum să avem mai multă răbdare, cum să rezistăm, cum să ne bazăm pe promisiunile lui Dumnezeu și cum să „[suferim greutățile] ca un bun ostaș al lui Hristos”¹ – nu doar pentru o zi, sau pentru o săptămână, sau pentru o lună, ci pentru poate multe luni sau chiar ani la rând.

Biblia ne spune: „Ferice de cel ce răbdă ispita”.² „Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit”.³

Pavel a mers până acolo încât să ne spună să „ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea”.⁴

Poate că uneori avem perioade prelungite în care nu ne putem ghida după ceea ce simțim deoarece lucrurile merg prost și ne simțim prost, dar tocmai atunci trebuie să ne bazăm pe ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, că El ne iubește și că are grijă de noi, indiferent de cum ne simțim. Chiar și atunci când ni se pare că totul este împotriva noastră sau că merge prost, putem avea încredere că, în final, binele va triumfa iar Iisus va fi victorios.

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI,
PETER AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ■

COMPARAREA CU ALȚII – PRIETEN SAU DUȘMAN AL FERICIRII?

DE MARIA FONTAINE

Ne comparăm pe noi înșine cu alții! Toți facem lucrul acesta într-un fel sau altul. Dorim să fim mai buni, mai puternici, mai frumoși, mai talentați. Face parte din natura umană să ne comparăm și să fim competitivi, iar pentru unii devine un obicei bine înrădăcinat.

Nu este totdeauna rău să ne comparăm cu alții. Uneori ne este necesar să observăm și să analizăm situațiile, sau pe ceilalți, pentru ca astfel să învățăm sau să câștigăm profunzime, ceea ce are consecințe pozitive atunci când ne face să ne numărăm binecuvântările și să avem o atitudine pozitivă. Însă atunci când măsurarea experiențelor, problemelor sau binecuvântărilor noastre cu ale altora ne face să fim negativiști, critici, nemulțumiți și vanitoși, este cu adevărat un lucru rău!

Oamenii se compară cu alții din diverse motive și la diferite nivele. Unii au doar o anumită „problemă” cu care se chinuiesc, precum ar fi ceva ce nu le place la ei înșiși. Pentru alții compararea este ca o boală cronică cu care se luptă continuu, simțind că ceilalți sunt mai talentați, mai arătoși, au mai multe privilegii sau au ceva ce ei nu au. Oricare ar fi situația, Iisus ne poate ajuta să trecem peste această mentalitate negativistă care ne poate fura bucuria și împlinirea în viață.

Este important pentru noi să înțelegem că Domnul ne tratează diferit pe fiecare dintre noi. Uneori, ceea ce este bine pentru o persoană nu este bine pentru alta, așa că nu ne putem compara cu alții și nu trebuie să ne întrebăm de ce unora le este parcă mai ușor, pe când altora nu. Domnul este drept și corect și mai presus de toate iubitor. El știe ce este cel mai bine pentru tine și dorește ce este cel mai bine pentru tine.

Avem fiecare rolul nostru esențial în vastul plan, magnific, atotcuprinzător al lui Dumnezeu. Din punctul nostru de vedere, noi nu putem vedea cum ne potrivim în marea țesătură a vieții și în echilibrul universului, însă într-o zi vom vedea cât de perfect este totul. Atunci vom înțelege motivele Lui de a ne face așa cum ne-a făcut și îi vom fi recunoscători.

El ne-a făcut pe fiecare dintre noi diferiți. Nu există nimeni în întreaga lume ca tine sau ca mine. Fiecare dintre noi este creația Lui unică, El ne iubește și ne-a făcut așa cum ne-a făcut din motive bine întemeiate. El este fericit cu felul în care ne-a făcut și ar trebui să fim și noi fericiți și mulțumiți. ■

DE MAG RAYNE

PRIMA OARĂ CÂND AM ÎNTÂLNIT-O PE NADIA a fost cu șapte ani în urmă când o prietenă a adus-o la noi acasă pe la 10:00 seara. Era palidă; ochii îi erau afundați în orbite și lipsiți de strălucire; părul, îngrijit odinioară cu multă atenție, era acum uscat și deteriorat; iar hainele, expresia feței și limbajul trupului ne spuneau, chiar înainte ca ea să fi scos vreun cuvânt, că își pierduse orice speranță.

Am aflat că doar cu un an înainte Nadia fusese invidia multor femei din cartierul ei: era frumoasă, avea o poziție socială bună, era căsătorită de 30 de ani și mamă „perfectă” a două fiice, trăia într-o casă mare și frumoasă

și organiza multe petreceri pentru prieteni. Însă toate acestea erau cu mult în urmă iar acum Nadia stătea în sufrageria noastră și o ținea strâns de mână pe prietena ei. Viața i s-a răsturnat; soțul a divorțat de ea și afacerea lor împreună era pe cale să falimenteze. Nu mai plățiseră rata la casă de mai multe luni și urma să le fie luată.

Soțul Nadiei încercase chiar să o declare bolnavă mental ca să preia întregul control al proprietății și al afacerii lor. Destrămarea căsniciei lor a făcut-o să simtă că toată lumea ei se prăbușește, ceea ce i-a afectat și sănătatea, culminând cu un atac de cord. Și peste toate acestea, majoritatea prietenilor ei erau acum, dintr-o dată, prea ocupați și

greu de contactat.

Nadia avea o credință simplă și superficială, din educația ei tradițională, și doar o vagă idee despre un Dumnezeu „unde departe” cum îi spunea ea. Însă acum și-a dat seama că nu putea trece de această criză a vieții fără să-L includă pe Dumnezeu mai real, ca parte integrantă a vieții ei. Prima noastră rugăciune împreună a încurajat-o puțin și la sfârșitul conversației noastre s-a hotărât să urmeze studiile noastre biblice regulate.

În lunile ce au urmat Nadia și-a pus temeliile rugăciunii și ale credinței și a devenit capabilă să-și găsească singură răspunsurile când avea îndoieli, când era tristă sau disperată. Progresul era încet, iar unele zile

1. Vezi Romani 8:28.

2. Psalmul 42:5-6

Momentele dificile m-au ajutat să înțeleg mai bine cât de infinit mai bogată și mai frumoasă este viața în toate aspectele ei și că multe din lucrurile de care ne îngrijorăm nu au nici o importanță. – *Karen von Blixen-Finecke (1885–1962)*

În viață vei avea întotdeauna de-a face cu o serie de ocazii date de Dumnezeu însă deghizate minunat în probleme și provocări. – *Charles Udall*

Când ne așteptăm mai puțin viața ne trimite o provocare ca să ne testeze curajul și cât de dispuși suntem să facem schimbări; în asemenea momente nu are nici un sens să pretindem că nu s-a întâmplat nimic sau că nu suntem încă pregătiți. Provocarea nu va aștepta. Viața nu va privi în urmă. – *Paulo Coelho (n. 1947)*

În viață este inevitabil să înfrunți provocări, însă este opțional să fi înfrânt. – *Roger Crawford (n. 1960)*

Cu cât obstacolul este mai mare, cu atât mai mare este și meritul atunci când depășești obstacolul. – *Molière (1622–1673)*

“
Terapia cu clovni mi-a dat o minunată tărie interioară, un sentiment de dragoste cum nu am mai simțit vreodată – sentimentul de împlinire că am dăruit din mine însămi. Este un sentiment unic să aduci fericire unui om trist și în nevoie. – *Nadia*”

erau mai bune decât celelalte. Au fost câțiva ani de urcușuri și de coborâșuri, însă Nadia nu și-a pierdut speranța și a continuat să progreseze constant spre vindecarea sa interioară și spre un viitor mai bun.

În timp Nadia și-a regăsit voința de a trăi, de a munci, de a avea grijă de familia ei și de a fi un exemplu bun pentru ficele ei. Deși unii din cercul ei credeau că ceea ce i se întâmplase era o tragedie, acum ea o considera un alt exemplu că Dumnezeu poate preschimba răul în bine în viețile noastre,¹ deoarece fără acea criză sufletească profundă și fără distrugerea universului în care ea trăise, nu ar fi ajuns să înțeleagă cu adevărat iubirea lui Dumnezeu pentru ea sau să găseas-

că adevăratul sens al vieții ei. Ea și-a reorganizat prioritățile diferit: Acum Iisus este pe primul loc.

Problemele ei financiare și cele cu casa sunt încă nerezolvate. După șapte ani bătălia legală de a păstra casa continuă iar ea trăiește dintr-o mică pensie și din venituri ocazionale din slujbe cu jumătate de normă. Deși este strămtorată financiar se oferă deseori voluntară în proiectele asociației noastre și în programul de terapie cu clovni.

Însă cel mai important lucru este că Nadia este acum mai bine echipată să înfrunte ea însăși orice necazuri ce i-ar putea aduce viața.

Nu se mai teme de pierderi deoarece știe că Cel care a susținut-o prin cea mai dificilă criză din viața ei nu o va abandona niciodată. Precum o pasăre care și-a făcut un cuib trainic în mâinile lui Dumnezeu, ea privește în jos la problemele vieții și nu i se mai par atât de cutremurătoare. Acum spune și ea precum Regele David, zâmbind: „Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeuul meu”.²

MAG RAYNE CONDUCE O ASOCIAȚIEI VOLUNTARĂ ÎN CROAȚIA. ■

Un alt fel de siguranță

DE LILY NEVE

NU SE MAI ÎNTORC NICIODATĂ!

Îmi amintesc cum m-am simțit când am ajuns în cele din urmă acasă. Eram singură, speriată și nesigură. Am lucrat câțiva ani la un proiect social într-o țară săracă din Asia de Sud. Fusesem ocupată și am contribuit mult la acest proiect, însă activitatea nu depindea de mine; eu eram doar o rotiță la întreaga mașinărie, iar situația aceasta îmi convenea. Mă simțeam în siguranță să beneficiaz de experiența altora, fără să mai menționez și de susținerea lor financiară. Eu nu prea aveam de ce să mă îngrijorez.

Apoi, într-o vară, totul s-a schimbat. Dintr-o dată planurile colegilor mei s-au schimbat complet din cauza unor probleme de sănătate și din cauza planurilor de viitor pentru educația copiilor lor. Colegii mei s-au mutat iar proiectele au rămas în mâinile mele. Asta *dacă* eram în stare să le continui.

Știam că trebuie să privesc obiectiv situația și să reflectez asupra viitorului muncii pe care o derulam. Următoarele luni au fost sigure – colegii mi-au lăsat suficiente resurse pentru aceasta. Dar după aceea? Nu aveam nici o idee.

Cam în același timp m-am îmbolnăvit cum nu am mai fost niciodată. Mai bine de o lună am fost cam tot timpul în pat și de-abia puteam să mănânc. Însă ciudat că starea mea de incapacitate fizică din cauza bolii nu m-a lăsat să cad pradă îngrijorării, așa cum s-ar fi întâmplat în mod normal. Eram pur și simplu prea bolnavă ca să mai cad pradă temerilor. De-abia puteam face față zilei și nu mai aveam putere și pentru îngrijorări. Iar în timp ce eu eram neputincioasă, Dumnezeu a rămas puternic și a lucrat pentru mine.

Pe măsură ce timpul a trecut nu au existat schimbări majore, însă a

fost întotdeauna suficient. Sponsorii ajutau cu proiectele sociale. Am primit o slujbă atunci când am avut nevoie. Când se închidea o ușă, se deschidea o alta. Am prețuit întotdeauna siguranța, însă în această perioadă de schimbări și găsirea independenței, am descoperit un nou fel de siguranță și de fericire. Am ajuns în final la o decizie fermă: Atâta timp cât îmi va sta în putință – cât timp Dumnezeu mă va ajuta – voi continua munca de aici.

Viața aduce schimbări și este imprevizibilă, însă eu sunt mai fericită ca niciodată. Cred că Dumnezeu poate aranja lucrurile chiar și atunci când noi nu putem face nimic ca să-L ajutăm în acest sens. Cum să nu cred lucrul acesta când tocmai asta a făcut El pentru mine?

LILY NEVE ESTE MEMBRĂ ÎN TFI ÎN ASIA DE SUD. ■

GÂSCA SINGURATICĂ

DE JANET BARNES

LACUL DE LÂNGĂ CASA MEA ESTE O PRIVELIȘTE LINIȘTITĂ, contemplativă, perfectă pentru momentele de meditație. Într-o zi, când treceam printr-un moment mai dificil în viață, m-am așezat pe ponton ca să citesc, cu un sentiment de singurătate și cu nevoia de răspunsuri – sau cel puțin de un semn al prezenței lui Dumnezeu, ceva care să mă reasigure că mâna Lui este asupra vieții mele. Dar parcă nimic nu venea, așa că m-am pornit spre casă, oarecum dezamăgită.

Dintr-o dată am auzit un găgăit puternic. O găscă singuratică a zburat foarte jos și a aterizat grațios în mijlocul lacului.

Ce ciudat că este singură, m-am gândit eu. Gâștele zboară de obicei în cârduri atunci când migrează. M-am oprit să privesc găscă solitară. Părea din ce în ce mai neliniștită

și a început să înoate tot mai repede, în cercuri mici. Găgăia și mai afectată. Am privit-o câteva minute găgăind și înotând nervoasă, apoi mi-am continuat drumul spre casă, afundată în gândurile mele.

Pe drum, am trecut podul de peste râul ce se varsă în lac și, spre surprinderea mea, am văzut alte cinci găște ascunse sub niște arbori. Se pare că cea singură de pe lac făcea parte din cârdul lor dar a încercat să meargă singură o vreme. Mă întrebam ce vor face celelalte găște.

Dintr-o dată celelalte găște s-au întors în direcția prietenei lor și au început să găgăie cât de tare puteau, întinzându-și capetele înainte. Cu această chemare de reasigurare, s-au pornit toate în zbor să își ajute și să-și aline tovarășa rătăcitoare. Au aterizat lângă găscă singură și au început să înoate pe lângă ea, găgăind

cu tonalități mai ușoare.

Și dintr-o dată mi-am dat seama ce puteam învăța și eu din asta: nu puteam vedea alinarea sau grija lui Dumnezeu din acea zi, tot așa cum nici găscă singuratică nu le putea vedea pe celelalte găște, însă ele erau acolo, pregătite și dispuse să o ajute atunci când le chema în ajutor.

De ce să mă mire că Dumnezeu nu mă salvează imediat? Poate că așteaptă să învăț vreo lecție sau să-mi văd greșelile. Însă El este tot timpul alături de mine, fie că Îi simt sau nu prezența. Iar când Îl chem, nu va ezita să fie cu mine.

JANET BARNES A FOST EDUCATOARE VOLUNTARĂ ÎN MUNCĂ MISONARĂ TIMP DE 25 DE ANI IAR ÎN PREZENT TRĂIEȘTE ÎN SUA, UNDE PARTICIPĂ REGULAT LA MUNCĂ SOCIALĂ ȘI DE CARITATE. ■

O SEMNIFICAȚIE MAI PROFUNDĂ

DE BONITA HELE

ÎN COPILĂRIE ERAM RETRASĂ, cu o teamă acută de socializare și nu aveam nici un prieten apropiat. *Doream* să am pe cineva față de care să mă simt suficient de confortabil încât să-i împărtășesc orice și care să nu se teamă să-mi spună toate secretele ei – o prietenie în care să fiu înțeleasă și acceptată și în care pot să fiu eu însămi – dar mă întrebam dacă asemenea prietenii nu există doar în cărți.

La 14 ani am găsit un asemenea prieten! Din prima zi când ne-am întâlnit era ca și cum eu și Stephanie ne cunoșteam de o viață. Ne confesam una alteia și mă simțeam în

largul meu cu ea, fără nici o urmă de teama mea obișnuită.

Avea aceleași pasiuni și hobiuri și parcă aveam aceeași părere despre aproape orice. Familiile noastre glumeau că avem același creier, fiindcă ne terminam una alteia propozițiile.

Când mi-am urmat chemarea inimii de a mă alătura unui proiect umanitar într-o altă țară i-am simțit mult lipsa lui Stephanie. Însă țineam mereu legătura. Doar nu găsești în fiecare zi un prieten ca ea. Ne scriam de multe ori. De ziua mea mi-a trimis un desen – cu doi lupi și un vultur – și o scri-

soare în care îmi povestea despre toate câte a mai făcut și despre ce planuri avea.

De atunci nu am mai primit nici o scrisoare de la ea.

În schimb, acum o săptămână am primit un telefon internațional. Stephanie fusese lovită de un camion în viteză când ieșise la o plimbare cu bicicleta împreună cu prietenul ei. Ea a murit la câteva ore după accident.

Am amuțit. Dintr-o dată lumea din jurul meu și-a pierdut culoarea și am rămas fără aer. Am căzut pe un scaun și m-au copleșit lacrimile. *Cum să fie moartă? De ce Stephanie?*

ESCORTA ÎNGERILOR

„Săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam”.

– Luca 16:22

Nu se menționează nimic despre serviciul funerar al săracului. Cu siguranță dacă chiar a fost ceva, probabil a fost foarte sărăcăcios. Lumea nu i-a adus onoruri săracului, nu a avut nici sicriu splendid, nici flori. Însă îngerii au venit, l-au luat și l-au escortat până în slavă.

Observă de asemenea că nu se menționează nimic nici despre ce s-a întâmplat cu trupul său, fiindcă omul acela nu mai era în trup bătrân și ramolit. El era departe, pe tărâmul etern al slavei. Când i-a fost aruncat trupul în pământ, săracul, omul adevărat, a fost dus în Rai! Îl vedem acolo, nu mai este un sărac, ci se bucură de binecuvântările eterne.

Mai există un gând aici. Moartea atât de înfricoșătoare. Pare sfârșitul existenței. Însă în realitate, pentru creștini, moartea este doar un eveniment trecător din viață. Este doar o trecere scurtă printr-o experiență pe care nu o înțelegem; iar apoi vine slava eternă.

Cu o clipă în urmă săracul zăcea la ușa bogatului, disprețuit, suferind și înfometat. În clipa următoare simte ceva ciudat și totul este neclar. Apoi se trezește zburând prin aer însoțit de un înger. Și într-o clipă este în orașul ceresc și locuiește pentru totdeauna cu Domnul. Viața lui nu s-a sfârșit.

– James Rupert Miller (1840–1912), adaptare ■

Era încă adolescentă. Avea atât de multe vise. Dorea să facă lumea un loc mai bun și știam că va face ceva minunat. Dorea să se căsătorească și să aibă copii. Era prietena mea, cea mai bună prietenă a mea. Mi se rupea inima de durere și printre lacrimi L-am întrebat pe Dumnezeu „De ce?”.

Dintr-o dată am simțit ceva... ceva ca un gând, mai mult decât un sentiment. Deși înainte fusesem copleșită de durere și dispărare, acum eram cuprinsă de un sentiment minunat de ușurare și de bucurie.

Mi-a venit în minte un gând:

Dacă doar ai știi cum este aici!
Am simțit prezența lui Stephanie – doar pentru o clipă, însă a fost de ajuns. Cumva, știam că ea îmi comunică că este bine. Știam că este într-un loc mai bun, un loc minunat, de lumină și de viață cum nu mi-am mai imaginat niciodată. Și știam că o voi revedea cândva.

Această experiență m-a lăsat cu sentimentul de convingere că fiecare viață are un scop mai profund decât aș putea înțelege eu. Viața lui Stephanie a avut un scop minunat; chiar și moartea ei. Chiar dacă eu nu îl pot în-

țelege, pot crede că într-o zi voi înțelege.

În acea zi orice lacrimă care încearcă să ne întunece ochii va fi ștersă. În acea zi ne vom întâlni în cele din urmă cu Iisus față în față. În acea zi ne vom reîntâlni cu cei dragi nouă pe care îi pierdusem pentru un timp. Iar acea zi va fi o veșnicie.

BONITA HELE ESTE SCRITOAREA INDEPENDENTĂ ȘI EDITOR ÎN SUA ȘI MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL. ■

Eu [Iisus] sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. – Ioan 11:25-26

Liniștea

DE PHILLIP LYNCH

ÎN ULTIMA VREME AM CAM TOT AVUT DE-A FACE CU MOARTEA. Socrul meu a murit cu o lună înainte de a împlini 99 de ani. Eu și soția și cumnatul meu am stat cu el în ultimele cinci luni. Fusese un bătrân distins care dorea să trăiască până la 100 de ani însă trupul lui nu a mai rezistat.

Iar azi am aflat că a murit și unul dintre verișorii mei. Nu eram foarte apropiați însă tot m-a făcut să meditez asupra situației când cineva drag nu îți mai este în preajmă. Este un sentiment ciudat și neobișnuit. Lumea a pierdut două voci

distincte care nu au asemănare. Viața este diferită acum. Lumea – sau cel puțin lumea mea – nu mai este la fel.

În Biblie nu se vorbește prea mult despre cei ce părăsesc lumea asta. După moartea Sa pe cruce Iisus a fost într-un loc numit Rai (sau Paradis).¹ Știm, de asemenea, că a vizitat spiritele în închisoare² însă aceasta nu înseamnă că Paradisul și acea „închisoare” sunt unul și același loc. Pavel spunea că știe un om – mulți consideră că se referea la sine însuși – care a vizitat Paradisul, pe care el îl numește al treilea cer, într-o experiență atât de profundă încât nici el nu era sigur dacă fusese acolo chiar fizic sau doar ca o experiență spirituală.³ În una din pildele Sale Iisus a vorbit despre un sărac pe nume Lazăr care a murit și a

fost dus lângă Avraam.⁴

Iisus a promis că cei care cred în El au viața veșnică și cunoscând firea Dumnezeului nostru și că iubirea, fericirea, pacea, răbdarea, bunătatea și blândețea sunt esența Duhului Său, cred că putem fi siguri că viața după moarte în prezența Sa va fi o experiență minunată.⁵

Viața fizică are un început și un sfârșit. În mod firesc ne bucurăm pentru o naștere și ne întristăm pentru o moarte. Acum simt un gol în sufletul meu dar știu că acesta nu este sfârșitul poveștii.

PHILLIP LYNCH ESTE ROMANCIER ȘI COMENTATOR PE SUBIECTE SPIRITUALE ȘI ESCATOLOGICE ȘI TRĂIEȘTE ÎN ALTANTIC CANADA. ■

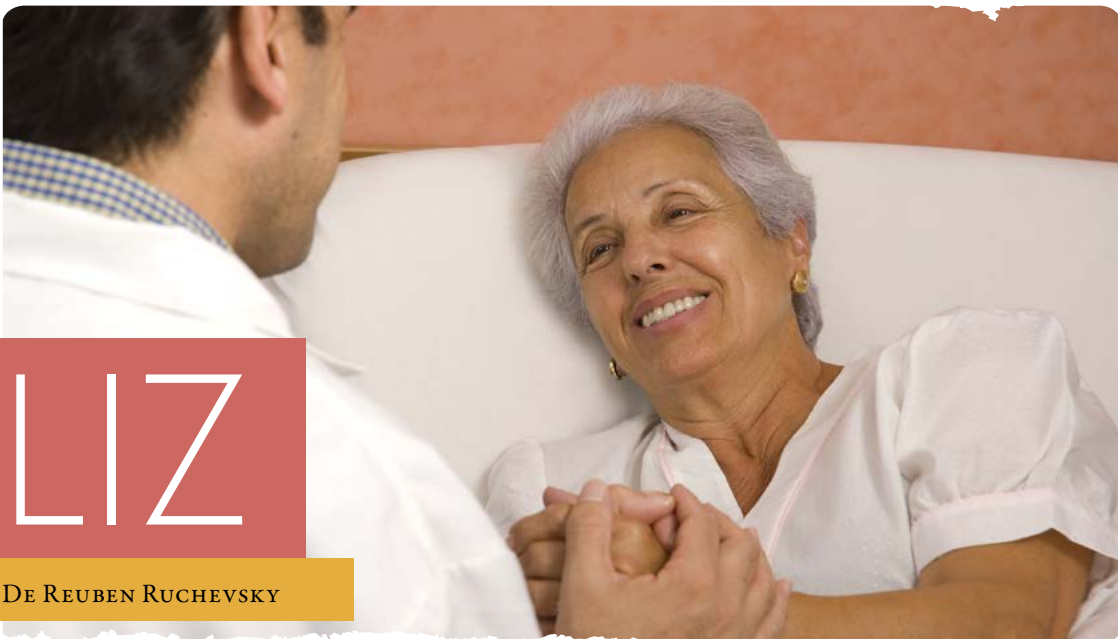
1. Vezi Luca 23:43.

2. Vezi 1 Petru 3:19.

3. Vezi 2 Corinteni 12:2-4.

4. Vezi Luca 16:20-22.

5. Vezi Galateni 5:22-23.

LIZ

DE REUBEN RUCHEVSKY

LIZ A FOST CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MAMEI MELE. O cunoșteam de la clubul de tenis unde lucram după școală și în weekend. Ea își făcea timp să vorbească cu mine ca între prieteni și de aceea o apreciam foarte mult.

În anii '60 m-am transformat, dintr-un puști conservator, timid, de clasă mijlocie am devenit un tânăr hippy cu multe convingeri și iscoditor. În căutarea mea de a găsi un sens vieții i-am vizitat și pe toți cei care am simțit că m-au influențat în bine. Printre aceștia, bineînțeles, s-a inclus și Liz. Când am bățut neanunțat la ușa lor, ea și soțul ei, poreclit „Big John” („Marele John”), l-au primit pe acel tânăr cu înfățișare sălbatică, adică pe mine, fără prejudecii și m-au ascultat cu toate ideile și teoriile mele ieșite din comun. Dacă și-au dat ochii peste cap sau au făcut cu ochiul unul la celălalt, eu nu am observat.

Din fericire în cele din urmă am găsit ce căutam. Un prieten mi-a spus că L-a primit pe Iisus ca Mântuitor și i-am urmat exemplul, apoi am decis să mă alătur unei misiuni pentru tineret în Noua Zeelandă și Australia. În timp ce mă pregăteam am auzit că Liz suferea de Parkinson în ultima fază și că nu mai avea mult de trăit. Eu și mama am aranjat să o vizităm.

Întinsă pe canapea, cu soțul și mama ei în preajmă, Liz m-a ascultat povestindu-mi despre ce s-a mai întâmplat în viața mea de când ne-am văzut ultima oară. A fost uimită că cineva s-a putut schimba atât de mult într-un timp atât de scurt – de la un tânăr „drăguț”, apoi un hippy ciudat ca apoi să ajung voluntar creștin peste ocean.

Când a început să obosească am știut că era timpul să plecăm. Am întreat-o pe Liz dacă ar dori să se roage scurt cu mine și după o perioadă ce a părut cam lungă de tăcere ea a

încuviințat. Am îngenuncheat lângă ea, i-am luat mâna și am închis amândoi ochii. Mai întâi am simțit mâna mamei alăturându-mi-se, apoi a mamei lui Liz iar apoi a lui Big John. Toți au repetat rugăciunea simplă de mântuire prin care L-au invitat pe Iisus în inimile lor.

Liz a mai trăit câteva luni, timp în care a citit Biblia cu aviditate și a fost plină de bucurie și de credință. Ea fusese o artistă realizată și a continuat să picteze până în ultimele clipe. Veniturile obținute din ultimele ei lucrări au ajutat să pună bazele unui proiect voluntar în Noua Zeelandă care continuă și în ziua de azi.

Raiul este un loc populat de cei pe care îi inviți să ți se alature acolo. Abia aștept să te revăd, Liz!

REUBEN RUCHEVSKY LOCUIEȘTE ÎN PREZENT ÎN ASIA, UNDE CONTINUĂ SĂ ÎMPĂRTĂȘEASCĂ OAMENILOR INVITAȚIA CEREASCĂ A LUI DUMNEZEU. ■

CEEAA CE URMEAZĂ

Nici o subtilitate metafizică nu mă poate face să mă îndoiesc nici pentru un minut despre nemurirea sufletului și despre existența unei providențe binefăcătoare. O simt, o cred, o doresc, o sper și o voi susține până la ultima mea suflare.

– *Jean-Jacques Rousseau (1712–1778)*

Pământul este locul celor muritori; noi trebuie să ne extindem perspectiva către Rai, locul celor vii.

– *Episcopul George Horne (1730–1792)*

Este imposibil ca ceva atât de natural, atât de necesar și atât de universal precum moartea să fi fost conceput de Providență ca ceva rău pentru omenire. – *Jonathan Swift (1557–1745)*

Voi auzi în Rai. – *Atribuite ca ultime cuvinte ale lui Ludwig van Beethoven (1770–1827)*

Dacă Dumnezeu a creat această lume minunată, în care există totuși păcat și moarte, cu cât mai frumos va fi, prin comparație, paradisul!

– *James Montgomery (1771–1854)*

Să ne gândim, iubitorilor, la felul cum Domnul ne arată continuu că va exista o înviere viitoare, a cărui prim rod este Domnul nostru Iisus Hristos. Să meditam asupra învierii care are loc înaintea ochilor noștri cu fiecare anotimp. Ziua și noaptea ne dezvăluie o înviere. Noaptea se lasă și apare ziua; apoi ziua dispare și vine noaptea. Să privim și fructele pământului. Sămânța este plantată. Cade în pământul uscat și gol; cu timpul se dezintegrează; și prin această dezintegrare puterea Domnului o ridică din nou, iar dintr-o singură sămânță apar mai multe și aduc rod.

– *Sf. Clement Romanul (?-99)*

Noi privim moartea ca ceva ce distruge în loc să ne gândim la Hristos care a venit să salveze. Ne gândim la moarte ca la un sfârșit în loc să ne gândim la viața care începe mai abundentă. Ne gândim la pierderi în loc să ne gândim la câștiguri. Ne gândim la despărțiri, decât la întâlniri. Ne gândim că plecăm în loc să ne gândim că sosim. Iar când vocea morții ne șoptește: „Trebuie să pleci de pe pământ” să ascultăm vocea lui Hristos spunându-ne: „Nu faci decât să vii la Mine!”

– *Norman Macleod (1812–1872)*

Orice ar fi în noi ce simte, gândește, dorește și ne însuflește trebuie să fie ceva ceresc, ceva divin și în consecință ceva nepieritor.

– *Aristotel (384-322 îdH.)* ■

Să fi acolo

MOMENTE DE LINIȘTE

DE ABI MAY

[El] NE MÂNGÂIE ÎN TOATE NECAZURILE NOASTRE, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz.

– 2 Corinteni 1:4

Dacă cei dragi nouă emigrează în cealaltă parte a lumii și nu mai avem nici o legătură cu ei este firesc să le ducem dorul, să dorim să primim vești despre starea lor și să suferim din cauza acestei pierderi. Cu atât mai mult se întâmplă lucrul acesta când persoana respectivă emigrează complet din lumea asta! Chiar și pentru cei cu credință în viața de apoi, lumea lor s-a schimbat irevocabil și le este greu să suporte.

Dacă ai vreun prieten sau coleg care suferă din cauza pierderii cui-

va drag poate că el/ea s-au retras pe moment din viața cotidiană ca să-și depene amintirile, să strângă poze, să-și scrie amintirile, sau să creeze vreun fel de memorial. Lacrimile fac parte, fără îndoială, din această călătorie. Este în regulă să plângi. Chiar și Iisus a plâns.¹ Toate acestea au locul lor în procesul firesc și sănătos de doliu.

Pe malurile râurilor... ședeam jos și plângeam, când ne aduceam aminte... în sălciiile din ținutul acela ne atârâaserăm harfele.

– Psalmul 137:1-2

Bocitul își are vremea lui.² Să sperăm însă că această perioadă când „harfele” – cântecele de credință și de bucurie – tac este temporară și că nu sunt date la o parte pentru totdeauna. „Seara vine plânsul, iar dimineața veselie”.³

Deci, când găsește cel îndoliat din nou puterea de a face față vieții, de a lua din nou în mână harfa, de a cânta cântece de credință și de bucurie? Nu există o regulă. Cu cât

relația fusese mai strânsă cu atât agonia pierderii va fi mai mare. O moarte bruscă poate fi mai dificil de suportat. Când părinții își îngroapă copilul este considerată una dintre cele mai traumatice pierderi. Cere timp să bocești o pierdere de asemenea magnitudine.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne purtăm cu atenție cu cei care sunt copleșiți de durere și să ne arătăm solidaritatea printr-un cuvânt de alinare, printr-un telefon, amintindu-ne de aniversări, zile de naștere sau orice alte zile speciale care sunt importante pentru aceștia, și prin a ne face timp să-i ascultăm. Să fim aproape de prietenii noștri, tot așa cum și Dumnezeu este mereu aproape de noi.⁴

ABI MAY ESTE AUTOAREA CĂRȚII A VALLEY JOURNAL, PRIN CARE ÎI ÎNCURAJEAZĂ PE CEI CE PARCURG ACEASTĂ CALE DIFICILĂ A ÎNDURERĂRII. ■

1. Vezi Ioan 11:35.

2. Ecleziastul 3:4

3. Psalmul 30:5

4. Vezi Evrei 13:5.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

Un loc special

Când am fost pe pământ, le-am spus ucenicilor Meu că voi pregăti un loc în care să fim împreună pentru totdeauna.¹ Acest loc este pentru toți aceia dintre voi care M-ați invitat în inimile și în viețile voastre și doresc să fie cel mai minunat loc care a existat vreodată, perfect din toate punctele de vedere. Am creat de asemenea și locuri minunate în care voi să trăiți, să vă simțiți comod și să vă bucurați de frumusețile căminului vostru ceresc.

Dacă M-ați primi ca Mântuitor, aceasta vă face prietenii Mei speciali și v-am pregătit un astfel de loc. Am rezervat un loc în Rai pentru voi, un loc în care toate lacrimile voastre să fie șterse și toate tristețile și durerile să fie uitate, acolo unde veți fi în totalitate fericiți.² Acestea vă așteaptă atunci când viața voastră pământească se va sfârși. De-abia aștept să vă arăt toate câte am făcut pentru voi și să Mă bucur să privesc expresia de pe fețele voastre.

Poate simțiți că nu meritați toate aceste lucruri. Însă Eu vă iubesc mai mult decât puteți ști sau înțelege voi, iar toate acestea sunt darul Meu pentru voi. Când dăruiți un dar nu o faceți pentru ceea ce poate face cineva pentru voi sau pentru că o merită; ci pentru că voi îl iubiți. La fel simt și Eu pentru voi.

1. Vezi Ioan 14:2-3.

2. Vezi Apocalipsa 21:22.